Invitație la predarea luptei „corp la corp"

De obicei unii antrenori pun pe seama arbitrilor nefolosirea de către boxeri a luptei de aproape. Nu vreau să-i scuz pe oficiali, dar, în momentul de față, argumentele antrenorilor nu mai sînt valabile. Majoritatea oficialilor aplică întocmai instrucțiunile Colegiului central de arbitri. Acest organism a indicat — încă din 1966 — tuturor arbitrilor din țară să lase lupta liberă, în spiritul regulamentului, cu scopul de a permite boxerilor să folosească tactica cea mai potrivită, în funcție de adversar.

La recentele campionate naționale s-a observat că directorii de ring se străduiesc să dea cursivitate meciurilor, lăsînd lupta mai liberă. Arbitri ca Boamfă, Berezovschi, Chiriac, Chendreanu, Krauser, Mihelfi, Orban și alții, au reușit să se impună, tocmai datorită intervențiilor rare, în încleștarea dintre corzi. Cred că antrenorii nu se mai pot plînge că oficialii împiedică lupta corp la corp. Maestrul Mihai Fulea îmi mărturisea recent, cu sinceritate, că „...n-avem antrenori care să știe să predea lupta de aproape. Arbitrii au vina lor, dar noi sîntem principalii vinovați".

Adevărul este că boxerii noștri, chiar și cei fruntași nu știu să lupte de aproape. Antoniu, de pildă, mai mic de statură decît Ene, a preferat totuși să lovească numai de la distanță. O singură dată s-a angajat în corp la corp, făcîndu-și adversarul groggy!

Mai sînt — din păcate — o serie de antrenori care, din comoditate, sau incompetență nu insistă în predarea luptei corp la corp, lăsîndu-i pe boxeri să lovească numai la cap, „ținta" cea mai ușor de găsit, și pe care ei o consideră mai vulnerabilă. În urmă cu ani, deși arbitrii penalizau cu ușurință atacurile periculoase cu capul, nu-mi aduc aminte totuși ca Vasile Secoșan sau Mircea Dobrescu — boxeri care prin excelență foloseau lupta corp la corp — să fi primit avertismente. Exemplele de mai sus demonstrează că atunci cînd lupta corp la corp este dusă în spiritul regulamentului, boxerii nu au de suferit din cauza arbitrajelor.

Deoarece discuția cea mai aprinsă în box, este cea a „atacului periculos cu capul", pentru a veni în sprijinul arbitrilor mai tineri, să ne oprim puțin asupra acestei probleme.

Să presupunem că unui boxer aflat în poziție de gardă, îi vom ridica, din vîrful picioarelor, o linie imaginară, mai lungă decît înălțimea lui. Depășind cu capul această verticală imaginară și neavînd brațele înainte, boxerul calcă prevederile regulamentare, deoarece această poziție de luptă amenință integritatea adversarului. Evident, arbitrul va trebui să oprească lupta și să facă atent pe boxerul în cauză.

Unii pugiliști execută loviturile lăsînd întreaga greutate a corpului în față. În această situație, capul boxerului depășește linia verticală imaginară (de care vorbeam mai sus). Inevitabil, de cele mai multe ori, adversarul este lovit cu capul. O situație care nu poate atrage după sine avertizarea boxerului în cauză, este aceea cînd unul dintre adversari execută o eschivă prin scădere de nivel, iar celălalt se aruncă în atac și este lovit cu capul. Evident, vina o poartă acesta din urmă.

Recomand, deci, colegilor antrenori să se preocupe mai mult de predarea luptei de aproape, atît de spectaculoasă și deci, apreciată de arbitri și de spectatori.

Petre EPUREANU
vicepreședinte al Colegiului central de arbitri de box

Marile confruntări de la Lake Placid și Sapporo trebuie pregătite de pe acum

Așa cum semnalau toți specialiștii străini, România a făcut la bob un salt spectaculos în numai cîțiva ani, reușind să reînnoade firul prestigioaselor performanțe ale lui Frimu și Papană. Acest lucru nu are nimic de domeniul miracolului, iar explicația trebuie căutată în condițiile materiale create bobului, în orientarea pregătirii, în clasa talentatului nostru pilot Panțuru. Experiența a demonstrat că marile performanțe se clădesc cu deosebite eforturi materiale și umane, urmărind cu perseverență, etapă de etapă, obiective studiate riguros științific, aplicînd în mod creator observațiile căpătate în confruntările cu cei mai dotați adversari, fiind mereu în pas cu noul. În treacăt fie spus, nu ar trebui să fim surprinși că, la ultimele J.O., italienii, și nu numai ei, adaptaseră la boburi împingătoare speciale pe care americanii le prezentaseră încă din 1964. Și noi cunoscusem acest lucru, dar nu-i acordasem importanța cuvenită.

Fără a intra în amănunte, ne vom opri asupra cîtorva probleme a căror rezolvare poate contribui la ridicarea valorică a boberilor români.

Pe plan material, se impune asigurarea echipei naționale cu tot ce este necesar, la cel mai înalt nivel. Boburile de tip PODAR existente trebuie dotate cu împingătoare speciale, pentru pilot și mijlocași, care să le permită acestora o poziție de plecare cu fața către direcția de cursă, iar pentru frînar reprofilarea celor existente, pe bază de calcul, în funcție de particularitățile morfo-funcționale ale sportivului, pentru a-i oferi prize optime de aplicare a forței. Forma împingătoarelor pentru frînar de la bobul tip BOURGEAT a dat cele mai bune rezultate studiilor la care a fost supus, permițînd la start adoptarea metodei care se bazează pe folosirea energiei corpului în căderea înainte, pentru a da mai multă forță impulsiei. De asemenea, sînt necesare patine speciale pentru a permite schimbarea lor în funcție de starea pistei, precum și amenajarea unui bob de 4 pe roți.

O deosebită atenție trebuie acordată echipamentului de cursă. Deoarece multe elemente pot fi „împrumutate" de la schiul alpin, experiența franceză în acest domeniu ne poate fi de folos. Două condiții sînt necesare echipamentului: să asigure libertatea de mișcare și să corespundă din punct de vedere aerodinamic. Ghetele trebuie prevăzute cu 3 cadre metalice (gen perie) ale căror vîrfuri metalice să fie orientate divers, pentru a permite atît împingerea înainte și lateral, cît și frînarea. De asemenea, se impune echipamentul de protecție contra frigului și, mai ales, mănușile pilotului.

Pe plan uman, ne reține atenția: selecția, aspectele pregătirii și sistemul competițional.

Nu este pentru nimeni un secret că numărul celor care practică bobul este restrîns, că piloții valoroși sînt puțini, că trebuie făcute operații echipajelor reprezentative existente, că alături de Panțuru este necesar să creștem al doilea pilot. Tineri dornici să practice acest sport sînt în multe colțuri ale țării, iar ochii noștri trebuie să se îndrepte și acolo, impunîndu-se o muncă temeinică de recrutare a elementelor, de selecție diferențiată, într-un cadru organizatoric adecvat. În curînd, F.R.S.B. va întreprinde o acțiune de selecție. Ne permitem a semnala unele aspecte ale problemei.

Limitarea greutății bobului și permiterea utilizării lestului au făcut posibilă înlocuirea oamenilor grei cu veritabili atleți. Dar, un echipaj ușor impune adăugare de lest, iar fiecare kg de lest în plus trebuie să fie manevrat de un echipaj care dispune de un kg de mușchi mai puțin. Idealul este să găsim echipajul a cărui greutate să fie stabilită la 5—6 kg sub limita permisă (puțin lest este necesar echilibrării bobului). Frînarul și mijlocașul tip trebuie să fie atleți de 80—85 kg la o talie de 1,80—1,85 m, capabili să alerge sub 12,5 pe 100 metri, să sară 1,60 m înălțime. Evident, aceste performanțe nu sînt la îndemîna oricui, dar trebuie căutat. S-ar putea obiecta că nu sînt absolut necesare aceste realități la un frînar, de vreme ce De Paolis, frînarul lui Monti, campion olimpic, deși nu avea acest gabarit, obținea rezultate excelente la start. Explicația poate fi aflată prin contribuția aproape în egală măsură la împingere a lui Monti, în împingătoarele special construite, în viteza și coordonarea deosebită a lui De Paolis, în — mai ales — sincronizarea acțiunilor lor.

Cu excepția foștilor piloți Emmery, majoritatea piloților sînt de talie mijlocie. Pe acest considerent, ei și-au ales frînari bine dotați, dar, în același timp, își aduc și ei o contribuție efectivă la împingere. Este necesar ca pilotul să aibă un gabarit minimum 70 kg pentru o talie de 1,70 m, sub rezervă că această greutate reprezintă exclusiv „putere".

Controalele uzitate atît în selecția boberilor, cît și în pregătirea lor, pot fi îmbunătățite, fiind necesar orientarea lor complexă, spre specificul bobului, făcînd apel și la investigațiile psiho-fiziologice.

În privința pregătirii, problemele asupra cărora trebuie să reflectăm sînt:

a) Asigurarea unui caracter complex, multilateral, variat pregătirii, orientînd-o mai bine spre specificul bobului (nu ne referim numai la folosirea mijloacelor mecanice).

b) Obținerea unei pregătiri fizice generale la un nivel foarte ridicat, ceea ce va asigura baza pe care se va lucra în continuare pe gheață.

c) Menținerea pregătirii fizice generale pe toată durata anului, inclusiv în etapele antrenamentului mecanic (aviație, carting, motociclism) și mai ales în perioada competițională. Aceasta va duce la menținerea formei sportive pe un timp mai îndelungat pe zăpadă, la rapida refacere între manșe, deconectare-relaxare, odihnă activă între concursuri, variație a excitanților.

d) Folosirea diferențiată a mijloacelor de influențare pentru pilot, mijlocași-frînari (ex.: în timp ce pentru pilot ponderea antrenamentului tehnic pe uscat va fi mai mare, pentru ceilalți, factorul fizic va ocupa același procentaj).

e) În afara mijloacelor clasice de pregătire, mai propunem folosirea elementelor acrobatice (lucru la plasa elastică), echitație (excelent mijloc pentru îmbunătățirea echilibrului și orientării spațiale a corpului), participarea piloților la 1—2 raliuri interne pe mașini de serie, folosirea schiului în perioada de bază, mai ales cel de fond (pe ideea menținerii lucrului cu îngreuieri).

f) Folosirea metodelor circuit-interval trening, antrenamentul fracționat și repetat, power trening sub o strictă individualizare, izometrie, metodele relaxării.

g) Preocupare deosebită în pregătirea startului sub aspect tehnic, sincronizarea mișcărilor etc. etc.

h) Pregătirea din timp a unui regim de viață și antrenament corespunzător condițiilor de desfășurare a competițiilor în nocturnă.

Avem convingerea că boberii noștri, urmînd un plan de pregătire sistematic, orientat științific, receptivi la tot ce înseamnă nou, construindu-și încă din vara „sania", vor cunoaște curînd suprema satisfacție. Campionatele mondiale de la Lake Placid și Jocurile Olimpice de la Sapporo îi așteaptă.

prof. Ion MATEI — antrenor

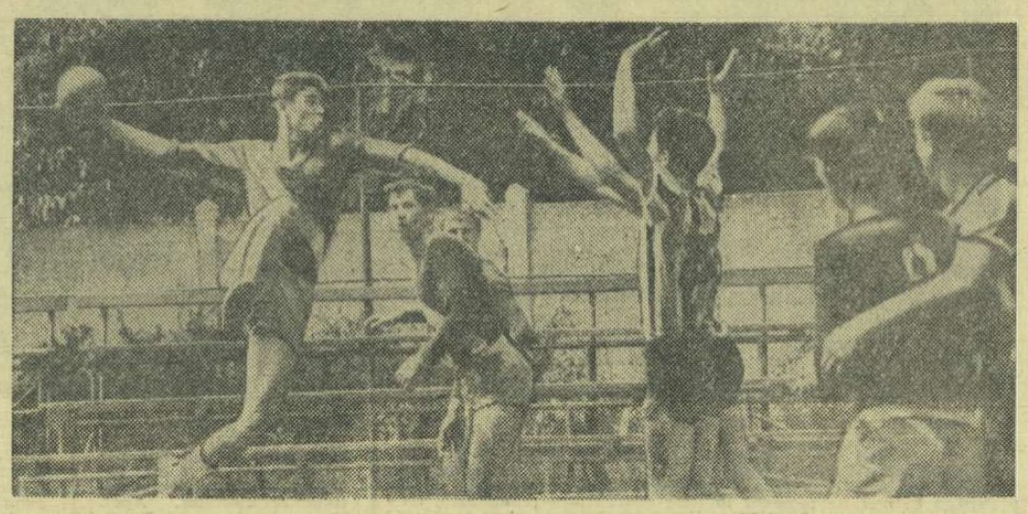

Săritură spectaculoasă, șut puternic, și va fi din nou gol pentru Chimia. Fază din meciul Chimia Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej — „Ceramica" Jimbolia.

FINAL ÎN ÎNTRECERILE REZERVATE ȘCOLILOR PROFESIONALE

Ieri, pe stadionul Tineretului, s-a încheiat și întrecerea handbaliștilor din cadrul finalelor pe țară ale școlilor profesionale. În urma ultimelor rezultate înregistrate în turneul final: Chimia Orașul Gh. Gheorghiu-Dej—M.I.U. Tg. Mureș 29—21, Ceramica Jimbolia-Gr. școlar energetic Craiova 19—19, M.I.U. Tg. Mureș-Gr șc. energ. Craiova 22—18 și Chimia Orașul Gh. Gheorghiu-Dej—Ceramica Jimbolia 26—21. Echipa chimiștilor a obținut primul loc în clasament (de remarcat faptul că ei n-au pierdut nici o partidă în timpul competiției) și titlul de campioană. I-au urmat: 2. M.I.U. Tg. Mureș, 3. Ceramica Jimbolia, 4. Gr. șc. energetic Craiova. Ultimele două, la egalitate de puncte, dar Ceramica cu un golaveraj superior.

Pe terenurile din incinta stadionului „23 August" au continuat meciurile din cadrul turneului final de fotbal, la care au participat 6 echipe (calificate din cele 6 serii inițiale), împărțite în 2 serii de cîte 3. Ieri s-au încheiat partidele din serii, în urma cărora s-au calificat pentru finală (astăzi, ora 18, pe terenul central) echipele școlilor profesionale Mine Petroșeni și Metalurgică C. Turzii.

De subliniat înfrîngerea suferită de ceferiștii bucureșteni — favoriții acestei competiții — în fața petroliștilor din Moreni, înfrîngere care i-a exclus din lupta pentru titlu. De fapt, aceasta a fost o serie foarte echilibrată, golaverajul fiind cel care a decis poziția celor 3 echipe. În cealaltă, metalurgiștii din C. Turzii s-au dovedit mai bine pregătiți.

Pentru locurile 3—4 se întîlnesc, tot astăzi, formațiile UCECOM Timișoara și C.F.R. București (de la ora 16,15), iar pentru locurile 5—6 se vor întîlni echipele Petrol Moreni și MTANA Giurgiu (dimineața, de la ora 9).

LA INNSBRUCK, V. COSTA ÎNCEARCĂ O NOUĂ TENTATIVĂ

Cei trei înotători români care au participat la întrecerile „Marelui premiu al Slovaciei", V. Costa, Anca Andrei și Agneta Șterner, vor fi prezenți sîmbătă și duminică în cadrul unui alt concurs internațional, la Innsbruck. După cum se știe, campionul și recordmanul țării noastre în probele de bras, timișoreanul Costa, a avut o comportare foarte bună la Bratislava, și nu ar fi exclus ca la Innsbruck el să încerce o tentativă de a doborî recordurile țării la 100 m (68,5) și 200 m (2:32,5), de care a fost foarte aproape în urmă cu o săptămînă.

● Un alt grup de 3 sportivi va lua startul sîmbătă și duminică la tradiționalul concurs internațional din capitala Italiei dotat cu „Trofeul celor 7 coline". Pe bloc-starturile piscinei olimpice din Roma vor urca, alături de renumiți înotători din alte 14 țări, A. Șoptereanu, Ad. Covaci și Vl. Moraru. Selecția făcută de federația de specialitate surprinde întrucît, exceptîndu-l pe Moraru (2:22,0 la 200 m mixt), ceilalți doi sportivi nu au arătat la ultimul concurs de verificare o formă care să justifice această deplasare.

● Lotul de înotători care se pregătește pentru marele concurs al speranțelor olimpice (10—16 iulie, la Rostock) întîmpină serioase dificultăți în efectuarea antrenamentelor zilnice, întrucît apa de la ștrandul Tineretului continuă să fie neîncălzită de aproape o săptămînă, în ciuda repetatelor sesizări făcute administrației acestei baze sportive.

Panoramic sportiv intern

(Urmare din pag. 1)

la ... baraj. Poate că în acest fel fotbalul va ieși din lungul său impas?!

Cine se califică, cine retrogradează? Să lăsăm cronicarilor de fotbal plăcerea de a face alchimia șanselor și a pronosticurilor. La prima vedere (dar numai la prima) Crișul pare a fi cu un picior și jumătate în A, în timp ce Progresul face, probabil de pe acum, calculul probabilităților privind revenirea la toamna viitoare pe programul cuplajelor interbucureștene.

Oricum, duminică, iubitorii fotbalului au o zi mare, iar meciul Progresul — Steagul roșu echivalează, în universul lor afectiv, cu o veritabilă finală mondială!

★

Serbările de sfîrșit de an n-au coincis pentru mulți elevi cu sfîrșitul emoțiilor. E drept, cărțile au fost puse în raft, dar locul lor l-au luat sacurile de sport. Sfîrșitul lui iunie și începutul lui iulie programează marile competiții ale sportului școlar. Școlile profesionale, liceele, școlile sportive, liceele cu program de educație fizică își desemnează campionii. Din păcate, multe date se suprapun, întrecerile se aglomerează ceea ce face ca interesul să se dividă pe prea multe planuri și să se dilueze.

În București, de pildă, astăzi este finala campionatului școlilor profesionale, dar începe, în același timp, și întrecerea școlilor de cultură generală. (Ce ar fi să se organizeze, la sfîrșit, un meci între învingătoarele celor două competiții. Ziarul SPORTUL ar fi gata să-l patroneze). Baschetul se interferează cu handbalul pe agenda liceelor sportive și cu întrecerile școlilor sportive. Pe mulți dintre competitorii elevi îi așteaptă apoi startul în campionatele naționale de juniori. În rîndurile profesorilor, ale tehnicienilor și altor specialiști se discută, deocamdată neorganizat, posibilitatea reașezării competițiilor școlare pe niște baze mai apropiate de nevoile actuale ale acestei activități, mai eficace și mai economice.

Așteptăm, în continuare, dezbaterea pentru care am lansat două invitații pînă acum.

★

Așii vitezelor pe motociclete își continuă peregrinările în cadrul campionatului lor. Etapa a II-a îi poartă la Reșița. Pentru a-i liniști pe amatorii sporturilor cu motor din Capitală, îi vom anunța că nici una dintre etapele viitoare nu amenință Bucureștiul...

La Turnu Severin reprezentanții clubului Steaua au obținut un succes aproape total. Le-a scăpat numai proba de motorete. Duminică, deși favoriți, Mihai Pop, Alex. Ionescu-Cristea, Gheorghe Ion, cuplul de ataș, Dănescu—Keresteș, vor avea de făcut față setei de revanșă a metalurgiștilor, neîmpăcați cu înfrîngerea suferită pe malurile Dunării. Ștefan Iancovici și Tudor Popa sînt atuurile lor principale.

La motorete, Alexandru Oprea, singurul provincial care supraviețuiește în înalta societate a motociclismului românesc, întîmpină serioase dificultăți. Am mai scris despre ele, dar nu-i prea tîrziu să le repetăm. Asociațiile sportive și conducerile Uzinelor Metrom Brașov și Torpedo Zărnești (cei doi părinți, cu drepturi și onoruri egale, ai motoretelor „Carpați") se preocupă mai mult de echipele de fotbal, lăsînd pe un plan foarte dosnic un sport care aici ar trebui să fie înfloritor. Tînărul Alex. Oprea, beneficiază doar de sprijinul dezinteresat al unor muncitori și meșteri care îl ajută să-și pregătească mașina pentru victorie. Laurii, în schimb, revin altora care, deși nu le merită, nici nu le refuză.

★

Sfîrșit de săptămînă fără natație în București. La ștrandul Tineretului este defectă instalația de încălzire a apei. (În iunie, lucrul acesta este, de bună seamă o piedică grea) iar la Dinamo, membrii altor grupări sînt „persona non grata". Admirabil! Să așteptăm pînă la iarnă...

„CUPA ȘCOLII SPORTIVE NR. 2"

Suita de concursuri destinate celor mai tineri mînuitori bucureșteni ai padelei și pagaei continuă. Organizarea ultimelor întreceri, desfășurate pe „scena" obișnuită a lacului Herăstrău, a revenit **Școlii sportive nr. 2.** Competiția s-a bucurat de o participare numeroasă, evidențiind — totodată — buna pregătire a reprezentanților **Clubului sportiv școlar** (pe primul loc, cu 215 p în clasamentul pe echipe). O comportare frumoasă au avut-o și tinerii sportivi ai clubului organizator... sosiți pe locul 2 în acest clasament (cu 186 p), înaintea Olimpiei (107 p), Voinței (49 p) și C.N.U. (19 p). Dar iată care sînt cîștigătorii celor 15 probe ale acestui concurs: **junioare mari K 1:** Maria Negulescu (C.S.S.); **K 2:** D. Georgescu — V. Cojan (C.S.S.); **K 4:** Sc. sp. nr. 2 (C. Tone, G. Olaru, C. Teodorescu, M. Brancu); **junioare mici K 1:** S. Gustin (Olimpia), **K 2:** A. Cotoran — E. Tudor (C.S.S.); **K 4:** C.S.S. (A. Cotoran, E. Tudor, M. Puică, E. Rus); **juniori mari K 1:** L. Petcu (C.S.S.); **K 2:** G. Moraru — A. Costin (Olimpia); **K 4:** Olimpia (G. Ion, I. Anușca, I. Tătaru, C. Kiss); **C 1:** G. Preoteșescu (C.S.S.); **C 2:** C. Costescu — M. Drăguț (C.S.S.); **juniori mici K 1:** L. Brașoveanu (C.S.S.); **K 2:** L. Ciutaru — I. Tomasec (Olimpia); **K 4:** Olimpia (P. Alexandrescu, I. Hurubeanu, P. Török, Pomîrleanu); **C 2:** E. Teodosiu — G. Alexandrescu (Șc. sp. 2).

★

Astăzi și mîine, tot pe lacul Herăstrău, va avea loc (de la ora 17,00) tradiționala competiție de caiac-canoe **„Cupa orașului București".**

CUM EXPLICAȚI COMPORTAREA ECHIPEI?

28 mai 1967. Finală dramatică în campionatul masculin de handbal. Dinamo și Steaua atinseseră linia de sosire a campionatului piept la piept. Rămăsese întîlnirea directă din după-amiaza aceea, care avea să decreteze campioana țării. Și Fortuna și-a ales atunci, ca preferată, echipa Steaua.

Permanența locului întîi (între 1959—1967 Dinamo a cîștigat de șapte ori campionatul) cu care echipa din Ștefan cel Mare își obișnuise suporterii (și nu numai pe ei) crease, implicit, ideea invincibilității ei, pierderea de astă dată a titlului constituind, pentru cei mai mulți, doar un simplu accident. Pentru cei care sondau, însă, dincolo de afectiv, situația traducea o stare de fapt: Dinamo obosise, marea garnitură — campioană a Europei în 1965, principala furnizoare de jucători pentru campionatele mondiale de la Dortmund și Praga — intrase în amurg. Comentariile sînt inerente. Unii s-au năpustit asupra antrenorului, acuzîndu-i grave greșeli strategice: „renunțase prematur la serviciile unor vedete, sărăcind astfel echipa de valori". Alții găseau explicația în uzura fizică a jucătorilor, căzuți înainte de termen, datorită unei suprasolicitări în antrenamente. Timpul avea să lămurească, însă, dacă totul fusese pură întîmplare sau dacă, într-adevăr, Dinamo traversa o criză.

Iată însă că un alt campionat s-a consumat și nu Dinamo este echipa care a primit investitura de campioană.

— De altfel, nici nu aspiram la titlu pentru că, practic, nu-l meritam — apreciază antrenorul echipei, Oprea Vlase. Spun asta pentru faptul că, titlul nu reprezintă pentru mine numai un cumul de puncte, o diferență cifrică față de celelalte echipe, ci o detașare valorică pe care

— Sportul — și mai ales marea performanță — a promulgat privilegiul tinereții și întîietatea valorilor. Atîta timp cît Dinamo s-a prevalat de cele două componente, rezultatele au fost excelente. Echipa însă a îmbătrînit iar renunțările la care am fost obligat n-au fost de loc gratuite. Mai devreme sau mai tîrziu tot trebuia să operez. Și am preferat s-o fac acum, deși știam că „perioada de tranziție" îmi va aduce mari greutăți și necazuri.

— Cum ați putea caracteriza perioada actuală?

— A compromisurilor. Merg cu o formație eterogenă, care însumează poli ai vîrstei (ex: Dan Marin — 18 ani, Moser 35) și ai experienței. Am încă multe lacune: îmi lipsesc interul stînga, un centru coordonator, iar portarii mei au depășit 30 de ani. De aici și „seismele" echipei.

— Remarc faptul că intențiile dv merg la structura echipei!

— Preconizez o garnitură tînără, cam de aceeași vîrstă (cum am pornit cu cealaltă generație) pe care vreau s-o introduc într-un proces de antrenament bine organizat și care să atingă valoarea echipei trecute. De altfel, în încheierea formației — viitoare să-i zic — păstrez permanent imaginea „echipei de aur" căreia caut să-i formez azi corespondenți: din Dan Marin, vreau un al doilea Moser, din Dumitru un alt Ivănescu iar din tînărul Constantin Marin — care pînă astăzi n-a avut nici o tangență cu handbalul — un nou Redl. Ba-am păstrat — dintre veterani — pe Moser, considerîndu-l un adevărat pilon în jurul căruia voi ridica „construcția" și un exemplu de la care tinerii să învețe nu numai handbal ci religia muncii și a disciplinei. De altfel, ideea care trebuie să-i mobilizeze pe toți, trebuie să fie aceea a sacrificiului.

— Ați putea aprecia — în timp — momentul cînd Dinamo va deveni teamul pe care-l doriți și pe care-l vrem cu toții?

— Dacă nu se vor ivi imprevizibile și dacă voi fi lăsat să lucrez „în legea mea", am certitudinea că Dinamo va deveni, în maximum doi ani, din nou o cetate inexpugnabilă. Dar, oricum, trebuie să deprind curajul răbdării!

★

A fost o performanță că antrenorul Vlase, recunoscut ca un caracter circumspect, din cu totul altă categorie decît a antrenorilor logoreici și afabili, vorbise și dezvăluise atîtea! Dar n-a făcut-o din amabilitate sau deferență pentru reporteră. A făcut-o pentru sine! Pe sine voia să se convingă de cele ce mărturisea.

Și, esențialul acesta este, de altfel!

Nușa MUȘCELEANU

Azi răspunde antrenorul OPREA VLASE (Dinamo)

Dinamo n-o realizează astăzi.

— Acordați, implicit, acest atribut echipei Steaua?

— Nu știu! Nu fac aprecieri și, mai ales, evit comparațiile.

Înțelesesem! Îl obligasem la un lucru neplăcut. O comparație presupune, legic, un al doilea termen care, uneori, poate fi cel relevant, iar în ideația antrenorului, Dinamo rămîne (sau trebuie să rămînă) echipa unică, fără rival și care nu acceptă element de comparație.

— Afirmînd faptul că Dinamo nu merită, ierarhic, primul loc, recunoașteți, implicit, o anumită eclipsă de formă a echipei. Care este explicația ei?

NOTE
DE CE N-AU CONCURAT MOTOCICLIȘTII DIN MORENI?

Asociația sportivă Victoria Moreni a înscris în campionatul național de viteză pe circuit 4 alergători. Cei patru sportivi s-au pregătit, și-au pus la punct mașinile și, bucuroși că se vor întrece în cadrul principalei competiții a țării, așteptau nerăbdători marea zi a primului start. Pînă aici toate bune și frumoase. Visul lor a fost însă spulberat de nepăsarea diriguitorilor asociației care nu s-au îngrijit ca deplasarea motocicliștilor la Tr. Severin, unde era programată prima etapă, să se facă la timp și în bune condițiuni. Delegația sportivilor morenari a ajuns la locul întrecerii mult după ora fixată. Revizia tehnică a motocicletelor se terminase, antrenamentul oficial era pe sfîrșite iar motocicliștii din Moreni priveau la colegii lor admiși în concurs cum își probau motoarele și făceau ultimele retușuri în vederea startului.

A fost acesta un caz singular? Nu. Nu este pentru prima oară cînd unii sportivi se prezintă cu întîrziere la etapele campionatului, din cauze mai mult sau mai puțin „obiective". Dar de cele mai multe ori, pentru ca banii cheltuiți cu deplasarea să nu fie irosiți, întîrziații erau primiți în concurs prin bunăvoința unor oficiali mai puțin zeloși. Anul acesta federația a dat dispoziții ferme să nu mai fie încălcat regulamentul, să nu se mai admită excepții, făcînd totodată cunoscută această hotărîre celor interesați spre a nu se crea discuții inutile. Oare la Moreni nu se cunoșteau aceste măsuri? Noi credem că da! În acest caz cine suportă suma cheltuită fără rost? Așteptăm răspuns!

I. DUMITRESCU